

A CSEMŐI POLGÁRI KÖR HÍRLEVELE

VII. évf. 3. szám – 2009. december

Homokfuttatás

Van egy rossz (?) szokásom! Nevezetesen, hogy szeretek olvasni. Minden papírt, amin betű van, elolvasok. Van internet-kapcsolatom, használok is rendszeresen, de mégis a papír alapú információt jobban kedvelem. Gyűjtök könyveket, főképpen szakmai (mezőgazdasági) és történelmi tárgyúakat. Nem szeretem a kéréstlenül bedobott reklám- és propaganda-anyagokat, azok rövid úton a kazánban kötnek ki.

Kéréstlenül kaptam a helyben megjelenő „Futóhomok” nevű újságot, amit – mert helyi sajtó – figyelmesen végig olvastam. Miért is ne olvasnám el, hiszen helyi újság és elvégre a demokráciában élünk és az csak dicséretes, ha valaki tollat ragad és közlé teszi gondolatait.

Ez rendjén van, én is ezt teszem most, amikor ezen újság egyik cikkén megakadt a szemem.

Azt gondoltam először, hogy nem jól látok, már megint szemüveget kell cserélnem. A cikk elolvasása után rájöttem, nem a szemüveggel van a baj.

Ez a cikk a nyilaskeresztes vezér Szálasi Ferenc életéről szól. Még ez is elment volna, ha a cikk tényszerűen – csak a történelmi események ismertetésére hagyatkozik. Még aktualitása is lett volna, hiszen 1944. október 15-én történt az erőszakos hatalomátvétel, német segítséggel, megakadályozva Magyarországot a Világháborúból való kilépésből. Ezzel hadszíntérre tette az országot, pusztulásra ítélte javainkat, értékeinket. Sötét, zavarodott elméjéből kipattant ideológiájának követői az ellenfeleit, bírálóit a Dunába lötték.

Erről az emberről pozitív, nagyvételű, már-már méltató cikket írni: NAGY HIBA.

Jelen társadalmunk többsége a Kádár rendszer idején tanulta a történelmet, amikor nagyon sokszor az aktuális politikai célok érdekében fordítva írták le a történelmi eseményeket, esetenként elhallgattak fontos tényeket. Sokat kellett tudnunk a Tanácsköztársaság dicsőséges 133 napjáról, majd a fehérterrorról, Szamuely Tibor hősiességéről, de nem beszéltek a vörös terrorról, a Lenin fiúk rendezte vérfürdőről. Nem esett szó arról sem, hogy Szálasi (Szálosján), Rákosi (Rózenfeld) egyszerre ültek börtönben, ahol együttműködésről tárgyaltak. Arról sem esett szó, hogy nagyon sok nyilaskeresztes párttag a Kommunista Pártban kötött ki.

Nem vagyok történész, csak egy érdeklődő, kíváncsi ember, akit nagyon érdekel a magyar történelem, népünk múltja, amire úgy gondolom, okkal lehetünk mindannyian büszkéek.

Nincs rá bizonyítékom, csak megérzés, közmegegyezés van abban, hogy ma a Nyilaskeresztes uralmat mindenki elítéli. Talán egyetértünk abban is, hogy ha történelmünkéből kimarad a 133 nap (Tanács hatalom) és a Hungarista terror, akkor ma Magyarország nem itt tartana, ahol most van.

Választások közelednek, minden pár gyűjti a műnációt sikere érdekében. Ez rendjén van. Az, hogy történelmi példákkal akarjuk igazolni törekvéseinket, szintén teljesen rendjén való, (bár tenné ezt a baloldal pl. Peyer Károly, Kéthly Anna példájával), de ne tegye ezt egy párt sem, ordas eszmék súrolgatóásával. Nincs szükségünk erre, hagyjuk azokat békén, ott ahol vannak, a történelem szemétdombján, és nem piszkáljuk! Takarja be a futóhomok.

Jelen írásomat nem kioktatásnak szánom, és nem kívánok beleavatkozni egyik párt dolgába sem, csupán az vezérelt, hogy kis közösségünk ne legyen megosztott, amiben az egész nemzet egységes.

Fel szeretném kelteni a figyelmet arra, hogy nagy a felelőssége annak, aki a tollat vesz. Ha ezt tesszük, legyünk tájékozottak, sokoldalúan informáltak.

NE BESZÉLJEN ARABUSUL AZ, AKI NEM TUD ARABUSUL!

Molnár János
képviselő

Tartalom:

Molnár János: Homokfuttatás	1
Ünnepi beszéd október 23-án	2
Sági Lajos: „Legközelebb időt is adjatok hozzá”	3
id. Olgyay György: Köszöntő	3
Gyallay Domokos: Hadizenet	4
Visszapillantó... beszámoló képekben (1)	5
2010. évi naptár	6-7
Visszapillantó... beszámoló képekben (2)	8
Istvánfi Károly:	
.. Ez az ország MSZP nélkül nem volna ugyanez	9
Új diplomásaink	10
A jövő emberei	12
A Csemői Polgári Kör közgyűlése	12

Valamennyi lapszámunk megtekinthető: www.fideszceged.hu

Az ünnepi műsor: a Ceglédi Közgazdasági Szakközépiskola diákjainak előadásában 2009. október 23-án

***Tisztelt polgármester asszony!
Tisztelt jegyző Úr!
Tisztelt ünneplő egybegyűltek!
Tisztelt csemői polgárok!***

A mai ünnepre készülődve azon gondolkoztam el, hogy miért fontos számomra 1956. október 23-á? Miért fontosabb és miért különbözik minden más állami ünnepünktől?

Olyan korosztálynak vagyok a tagja, akiknek a születésekor mély hallgatás mellett folytak a kivégzések, az 56-ot követő megtorlások.

Gyermekként a húszon-harmincas korú szüleim elbeszéléseiből ismerhettem meg az akkor még szűk emberöltönyire lévő háború borzalmait, és 56-ot, a forradalmat.

Így emlegették, így nevezték, forradalom.

A hatalom gépezete ezzel szemben folyamatosan sulykolta, iskolában, újságokban, rádióban a saját tézisé: ellenforradalom volt, brutális támadás a néphatalom ellen, horthysta-nyilas hatalom-átvételi kísérlet. Ezt hívták akkor – más összefüggésekben is – kettős nevelésnek.

Aztán felnövekedve a Szabad Európa rádiót hallgatva, titokban olvasott könyvkiadványok révén ismerhettem meg azokat a tényeket, amelyek szüleim szavait igazolták: 56 igenis forradalom volt és szabadságharc.

Ezt a kettősséget sokan a mai napig sem tudták levetni, ezért érzi azt az ember, mintha zavarodottság lenne az ünnep körül. Nem is könnyű a céltudatosan összerakott hazugsághegyeket eltakarítani, kibontani és hitelesen bemutatni az igazságot. Sajnos az idő múltával fogynak a szemtanúk, azok, akik személyes résztvevői voltak a forradalomnak, a felnövekvő generációk pedig könnyen, közönybe süllyedve, pusztán a munkaszünet miatt tartják fontosnak október 23-át.

1956 októberének forradalma a rendszerváltás utáni demokratikus Magyarország szellemi talapza-

ta, fundamentuma. Ehhez a tiszta, nemzeti egységet teremtő kiinduló ponthoz kell igazítani cselekvéseinket. Aki tagadja, vagy elvitatja esetleg csak relativizálja 1956. október 23. forradalmának és az azt követő szabadságharcnak a jelentőségét, méltatlan a közszereplésre. Ebben a kérdésben nem lehet kompromisszum, nincs miről alkudozni.

„A kő, amit az építők elvetettek, szegletkő lett”. Ezeket Jézus Krisztus mondja önmagáról. 56 októberére úgy lett szegletkő, egy épület megtartója, hogy az építők hosszú időn át minden igyekezetükkel arra törekedtek, hogy azt a nemzet elvesse. Pedig tisztán látszott, hogy mindannak a viszonylagos jólétnek és szabadságnak a gyökere – amellyel Kádár János Magyarországa a legvidámabb barakk elnevezést megszerezte – a forradalom megismétlődésétől való félelem.

1956 októberére ilyen sajátos áttétellel hatott a kommunista diktatúra időszakában, és azt remélem, hogy áthatja jelenünket is.

A másik fontos kérdés, amellyel 56 kapcsán szembesültem: vajon a sorsfordító nagy események spon-tán alakulnak-e ki, vagy egy nép lelkéből kiindulva, a nemzeti karakterből következően jönnek létre?

Én azt gondolom, hogy az utóbbi az igaz. Ahogy egy ember sorsát meghatározza a jellege, úgy egy népnek, egy nemzetnek a közös történelemből gyökerező alkata törvényszerűen termi meg a történelemformáló mozgalmakat, megmozdulásokat.

Mi az a fontos tényezője a magyar nép lelki alkátának, nemzetkarakterének, amely 1956-ban elemi erővel mutatkozott meg? A szabadság és függetlenség iránti vágy.

Ha sorra haladunk Kárpát-medencei történelmünkön, láthatjuk, hogy kivétel nélkül a szabadságunk és függetlenségünk megvédése, visszaszerzése motivált egész nemzetet megmozgató eseményeket. Ez volt az egyetlen cél, amely mögé felsorakoztunk, amelyért oly sokan az életüket is odaadták.

A „Szabadságot akarunk”, és az „Aki magyar velünk tart” jelszavak egyértelművé tették 1956. október 23-án is, hogy mit kíván a magyar nemzet. De hogyan jutott el az ország a felszabadulásnak nevezett háborúvesztéstől a szabadságot követelő forradalomig?

Alapvetően úgy, hogy a gyors újjáépítést követően egy erőszakos és nyílt, idegen érdekeket szolgáló diktatúra rendezkedett be a hatalomban. Embereket öltek meg, tettek tönkre, a nemzetet megfosztották jelképeitől, Rákosi még a Himnuszt is lecserélte volna. A megaláztatások és a reménytelenség indulata robbantotta szét – ha rövid időre is – ennek a rendszernek a szövetét. 56 októberére vetette el a kommunizmus nemzetközi méretű bukásának a magját.

1956 fiatal résztvevői nem számolgattak, nem mérlegelték az erőviszonyokat, csak egyszerűen megfordították a történelem kerekét. Hősök voltak, sokan mártírok lettek, így emlékezzünk rájuk.

„Legközelebb időt is adjatok hozzá!”

E szavakkal köszönte meg időm barátom az ajándékba kapott könyvet, amit a születésnapjára szántak. Aztán nevetve elmesélte, hogy az utóbbi időben annyi szép könyvet kapott, hogy több hónapra elegendő olvasnivalója van a polcon. Már csak az a több hónap szabadidő hiányzik, amikor elolvashatná őket. Karácsony közeledtével gondoljunk erre is! Sokszor ajándékozunk szeretteinknek olyan tárgyakat, amivel – szerintünk – kellemesen el lehet a szabadidőt tölteni, de szabadidőt sohasem „csomagolunk” melléjük.

A karácsony, több évtizednyi „fenyőünnep” után, ma már újra karácsony. De most mintha a ló túlsó oldalán lennénk. A karácsonyi előkészület már november közepén elkezdődik a bevásárlóközpontokban. Decemberben az utcákat ellepi a mikulások. A kisgyerekek értetlenül nézik, hiszen eddig úgy tudták csak EGY van. (Arról a képzavarról ne is beszéljünk, amikor az óvodás gyerek egy csinos, fiatal NŐVEL találja szemben magát, aki mikulás jelmezt mosolyog.)

Miután a mikulások eltűntek, a karácsonyváros rendezvények, összejövetelek kerülnek előtérbe. Egyre több felhívást (mondjam inkább: *felszólítást*) kapunk a jótékonykodásra. Egyre több újság tanítja, hogyan a legjobb készülni a karácsonyra. Lakásdíszítés, sütés-főzés, lelkiélet, ajándékok megvásárlása... Ha kipróbálnánk, több év kellene hozzá, és minden évben kapunk néhány újabb ötletet. Nem

tartozom az örök elégedetlenkedők közé, akik a káskán is a csomót keresik, de most öreg barátom szavára gondolok: „időt is adjatok hozzá...”

Nem jó az, ha karácsony közeledtével belefutunk a kulturális és jótékonyági rendezvények tömegébe. A magazinok oldalain, a tévében, a rendezvényeken mindenütt azt magyarázzák, hogyan kellene ünnepelni. Persze csak azután, hogy a műsort végignéztük. Soha nem fordult elő, hogy valaki azt mondta volna, hogy a hátralévő 10 percben nem folytatják a műsort, hogy legyen idő megtenni, amiről eddig csak beszélünk. Megint öreg barátom hangját hallom: „időt is adjatok hozzá...”

Rövid ideig lehetett a rádióban egy furcsa reklámmot hallani, amiben a hirdető 10 másodperc nyugalommal ajándékozta meg a hallgatókat. Nem reklámozták magukat, vagy a portékájukat. A megvásárolt reklámidőben patakcsobogást, madárhangokat, vagy egyszerűen csak csendet sugároztak. És milyen jólesett a sok lármás hirdetés között...

Most a papír fölött ülve adventben, az előkészületek idején arra gondoltam, hogy kegyelmekben gazdag karácsonyt és áldott új esztendőt kívánva, a megkezdett oldalt már nem írom tele.

Olyan sok szép gondolat jut ilyenkor karácsony előtt az ember eszébe.

Adok időt is hozzá...

Sági Lajos

Köszöntő

Naponta virrad, fény türemlik,
Az égen nap halad.
Minden nap új, és más nap támad,
A tegnap elmarad.

A sok tegnaptól év gyűl össze,
Tíz évből évtized.
A gyermek megnő, férj lesz, asszony,
Ki hosszan él, öreg.

Éltes, - mondjuk - a hetven éves,
A nyolcvan már koros.
A sokat élő sokat látott,
Érdeme sokszoros.

Ünnepeinkhez kell a Páter,
A lelkek doktora,
Hogy megtanítsa: Jézus Krisztus
Az Isten egy fia.

Az ember olyan, hogy itt a földön
Míg lehet, megmarad.
Tartsa meg Atyát hosszan nekünk
Isteni akarat.

Maradjon köztünk egészségben
Még számos éven át.

Tegye dolgát áhítattal,
S feledje el korát.

Ünnepeljük a nyolcvan évet,
S majd a kilencvenet,
Aztán még később annyit hozzá,
Amennyit csak lehet.

Isten éltesse Imre Atyát
Nyolcvanadik születésnapja alkalmából.

1705 nyarán Károlyi Sándor ezredének egy kompániája szállt Dés városába. Szatmár tájékaról való próbált, jó vitézek, hadnagyuk Ricsey Gábor, ifjú, nyalka nemes. Dolga volt a kompániának azt a császárhű tartományt szemmel tartani, lézengő laban-

– Három szekérbe gyorsan fogjatok be. A legnagyobb szekereket válasszátok, hogy negyvenes hordók is könnyűszerrel elférjenek rajtuk. Kilenc vitéz a legjavából mind lovastól öltözzék csatához, te lész a tizedik, strázsamester. Magam fogok előttemek jár-

Hadizenet

Írta: Gyallay Domokos

cokat elfogni vagy megugratni, kurucokról a nép közé jó híreket hintegetni, kiváltképpen pedig a Szamos révjére vigyázni.

Dés mives és árus polgárai jó szívvel fogadták a jövevényeket. Étellel, itallal azonban vajmi vékonyan tudtak gazdálkodni nekik. A piac is többnyire üres a kurucoktól való félelem mián. Kenyeretlen boldogtalanságukban mit tehettek volna a jó vitézek? Meg-megjárták a környék labancos falvait, s rakott szekerekkel, lábon hajtott szép jószágokkal tértek meg kvártélyaikba...

Egy napon a zsákmányszerzők feje, Bakos strázsamester nevezetes történetről számolt be Ricsey hadnagynak. Felőr községben jártak igen jó szerencsével. Gabonából, szalmából, vajból, mézből, kerti veteményből bő zsákmányuk esett. Borra is akadtak, dúsán megrakott pincére, abból azonban egy gyűszűnyivel sem tölthöztek. A bor gazdája, egy úri menyecske, özvegy Keresztury Sándorné Nápolyi Erzsébet ebül megjárta őket:

– Amint a bornak hírével beköszöntünk hozzája, – mesélte a strázsamester – a menyecske vonakodás nélkül levezetett a pincébe. Elámultunk a tele hordók sokaságán! Legott mindjárt szóval értem a menyecskét: igen dicséretes dolgot művelne, ha kisebb hordók közül egyet kezünkbe bocsátana, s a vitézlő kompánia szomjúságát keresztényi kegyességgel megenyhítené. Tyűh, megzajdult erre a menyecske!

– Az én boromra szomjúhoztok, ország háborgatói, császár búsító! Én hogy enyhítsek. Nyilvánvaló lopók és kártevők! Soha, inkább föld igya meg boromat. Mint a ti káromló torkotok...

De patvarkodott, de szapulta fejüket szennyes lével!... Mondom neki:

– Nemzetes ifiasszonyom, magunk is megfélemlenénk a becsmérlésre, de nem tesszük hadnagy urunk híre nélkül. Mostan elmegyünk hát dési kvártélyunkba, s megjelentjük hadnagyunknak, mivel fizette ki ifjasszonyom emberséges kérésünket. Hadnagy urunk majd csak ítélni fog!...

– Rajtam ítélni, koldus népek? Nocsak, idemerészkezdjék hadnagyotok, majd kiszalasztom világ csúf-ságára! Ötszáz jobbágyot szedek zászló alá magam s szomszédaim népéből s megűzlek mind hadnagyostól, hitvány éhfarkasok...

– Még holnap meglátogatjuk ifjasszony őkegyelmét – jelentette ki a hadnagy.

Másnap jó reggel a hadnagy kiadta a parancsot az indulásra.

ni... Siessetek, hogy a hűvösön az út nagyját megtehessük...

A hadnagy is, vitézek is nyalkán kicsípték magukat az útra. Maguk köntöse, lovak öltözte ékesen csillogott a reggeli verőfényben. Fél délkor érkeztek Felőrbe. A strázsamester az élre állt, és a Nápolyi Erzsébet özvegyi portájára kalauzolta a csapatot. Nagy lódobogással, szekérdüböggéssel robogtak a kúria elé.

A menyecske mindjárt kipenderült az ámbitusra, s csípőre tett kézzel mustrálta a jövevényeket. A hadnagy leugrott lováról. S illendően köszönt neki.

– Adjon Isten jó napot, szép húgom!

A menyecske fanyar mosollyal nézett a hadnagyra. – Kit tisztelhetek... Milyen ágon vagyok húga kegyelmednek?

Az egy-nemesség ágán, szép húgom! Ricsey Gábor kuruc hadnagy vagyok.

– Egy nemesség... Köszönöm! Szép egység, amit kegyelmetek művelnek. Nemesi portákat fölverni... A hadnagy óvásra emelte kezét. – Nyelvvel nem csatázom, húgomasszony. A borért jöttünk...

– Nincs nekem eladó borom.

– No, vevő szándékunk éppen nekünk nincsen!

– Hát rabolni jöttek...

– Nem, Húgom, nem rabolni jöttünk, hanem zsákmányolni. Becsületos csatát vívni, győzelem árán zsákmányt ütni boraidból.

– Velem akarnak csatázni? – nevetett föl a menyecske.

– Ej, no, elfeledted? Tegnap izentél hadat nekünk. Strázsamester, hogy is volt? Mit mondott nektek a nemzetes ifiasszony az én rovásomra?

A strázsamester sértődött tekintettel lépett előre. – Azt mondta, hogy ötszáz embert ver hadnagy uram ellen, ha idemerészkeedik. Világ csúfjára űz innét minden kuruc látogatót.

– Nos, húgom, itt vagyok! – dobantott kardjával a földre Ricsei hadnagy. – A hadüzenetet elfogadjuk, készen állunk a csatára.

– Készen? – nézett kicsinylően a csapatra Nápolyi Erzsébet. – Csatára, – katonák nélkül?

– Tízen vagyunk a te ötszázad ellen! Nem panaszkodhatsz, hogy igen sokan vagyunk. De ne mondhasd, hogy váratlanul jöttem: neked is időt engedek a készülésre. Addig várok, amíg ez a jegenyefa olyan hosszú árnyékot vet napkeletre, mint amilyen hosszút vet most napnyugatra. Azalatt összedobolhatod s rám hozhatod ötszázadat. Ha pedig nem ho-

(folytatása a 11. oldalon)

Dr. Pernecky János Pozsgay Imrét fogadta, és tájékoztatta községünk helyzetéről

Földi László Cegléd polgármestere, dr. Pernecky János a Csemői Polgári Kör elnöke, és Pozsgay Imre az Európa Parlamenti kampánygyűlésen

Visszapillantó... beszámoló képekben (1)

A Csemői Búcsú

Az ünnepi szentmisét Menyhárt János ceglédi káplán atya mutatta be

A mise keretében vette át Bartha Alajosné Csemő polgármestere Pest megye millenniuma alkalmából a községünknek adományozott zászlót Földi Lászlótól

A búcsú díszvendége: dr. Csókay András idegsebész főorvos

Csókay doktor Lélekjelenlét című könyvét dedikálja

Égészségben és eredményekben bővelkedő

● 20

Január

<u>Hé</u>	<u>Ke</u>	<u>Sze</u>	<u>Csü</u>	<u>Pé</u>	<u>Szo</u>	<u>Va</u>
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Április

<u>Hé</u>	<u>Ke</u>	<u>Sze</u>	<u>Csü</u>	<u>Pé</u>	<u>Szo</u>	<u>Va</u>
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

Február

<u>Hé</u>	<u>Ke</u>	<u>Sze</u>	<u>Csü</u>	<u>Pé</u>	<u>Szo</u>	<u>Va</u>
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

Május

<u>Hé</u>	<u>Ke</u>	<u>Sze</u>	<u>Csü</u>	<u>Pé</u>	<u>Szo</u>	<u>Va</u>
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Március

<u>Hé</u>	<u>Ke</u>	<u>Sze</u>	<u>Csü</u>	<u>Pé</u>	<u>Szo</u>	<u>Va</u>
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Június

<u>Hé</u>	<u>Ke</u>	<u>Sze</u>	<u>Csü</u>	<u>Pé</u>	<u>Szo</u>	<u>Va</u>
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

10 ●

*Boldog Új Évet Kíván***Július**

<u>Hé</u>	<u>Ke</u>	<u>Sze</u>	<u>Csü</u>	<u>Pé</u>	<u>Szo</u>	<u>Va</u>
		1	2	3	4	
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Október

<u>Hé</u>	<u>Ke</u>	<u>Sze</u>	<u>Csü</u>	<u>Pé</u>	<u>Szo</u>	<u>Va</u>
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Augusztus

<u>Hé</u>	<u>Ke</u>	<u>Sze</u>	<u>Csü</u>	<u>Pé</u>	<u>Szo</u>	<u>Va</u>
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

November

<u>Hé</u>	<u>Ke</u>	<u>Sze</u>	<u>Csü</u>	<u>Pé</u>	<u>Szo</u>	<u>Va</u>
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

Szeptember

<u>Hé</u>	<u>Ke</u>	<u>Sze</u>	<u>Csü</u>	<u>Pé</u>	<u>Szo</u>	<u>Va</u>
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

December

<u>Hé</u>	<u>Ke</u>	<u>Sze</u>	<u>Csü</u>	<u>Pé</u>	<u>Szo</u>	<u>Va</u>
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

A résztvevőket a műsor végén ebéd várta...

...és akik az ebédet megfőzték: Szőke Lászlóné és segítői

Visszapillantó... beszámoló képekben (2)

A búcsút záró koncertet az Olgyay-Hangok zenekar adta

Augusztus 20-i ünnepségünk előadója dr. Surányi Dezső professzor volt, aki a Ceglédi kereszték és Madonnák című könyvéről beszélt

Mester Dávid a Pest Megyei Ki Mit Tud komolyzenei kategóriájának győztese adott rövid koncertet az október 23-i ünnepi műsor keretében

A 80 éves Imre Atyát köszöntik hívei

Ez az ország MSZP nélkül nem volna ugyanez!

Ritka kivétel, amikor egyetértek az elnök asszonnyal, de most mély igazságot mondott Lendvai Ildikó a párt 20. születésnapján. „Ez az ország MSZP nélkül nem volna ugyanez!”

Nem, nem volna ugyanez, nem volna egy gazdaságilag, erkölcsileg szétrombolt, kilátástalanságba taszított, morális válságban leledző, hazugságra épülő gyűlölködő ország.

A Horn kormány idején átjártották a gáz- és áramszolgáltató vagyunkat francia és német tulajdonba.

Most próbálkoznak a vizünket is eladni, de reméljük nem sikerül a választásokig. Átjártották a nyugdíjárulékunk nagyobb részét magánpénztáraknak, ezek a pénztárak tönkre is mehetnek, – tavaly amit befizettünk már mind eltűnt, de az állam, persze hogy a mi pénzünkéből – vállalja a kezességet. Ezért nincs pénz a nyugdíjakra.

„Jó, hogy az utolsó hét évben újra csökkentek a rendszerváltás óta növekvő társadalmi-jövedelmi különbségek, hogy valamivel több támogatáshoz, nyugdíjhoz jutottak a szegények” – mondta Lendvai Ildikó 2009. okt. 23-án

Arcátlanul hazudnak tovább, még most is és még mi lesz a választási kampányban. Arra számítanak, hogy még mindig sokan bedőlnek nekik. Arról szépen hallgat az elnök asszony, hogy a nyugdíjak kiszámításánál a bruttó bér helyett a nettót veszik figyelembe. Tehát csökken a nyugdíj, márpedig, ha csökken, akkor az nem több, de ha elveszik a 13. havi nyugdíjat azzal sem több hanem kevesebb lesz. Látszik az MSZP-nél a tények nem számítanak. Arról sem ejt szót, hogy a korhatárt megemelték először 62, most pedig 65 évre.

Az MSZP-sek által felügyelt, a csőd szélén álló BKV-nál két marékkanal szórták az ötven és százmilliókat „végkielégítésekre”, de a HR-es munkatárs továbbra is a BKV-nál dolgozott 4 millióért ha-

vonta. Így fizettek ki 3 milliárdot, tanácsadásokra szintén ennyit. Most lemondtak az MSZP-s főpolgármester helyettesek és úgy tesznek, mintha olyan ártatlanok lennének, mint a ma született bárányok, máris a FIDESZ a felelős az Ő bűnükért

Igen, ha nem lett volna MSZP, akkor mások lennének a jövedelmi viszonyok. Azoknak is jutott volna, akik megtermelik a javakat, nem kellene rettegni a holnaptól, lesz-e munkám, lesz-e annyi keresetem, annyi nyugdíjam, hogy ki tudjam fizetni az egyre csak dráguló megélhetést.

1998 és 2002 között a FIDESZ az EU-hoz csatlakozni kívánó országok között gazdaságilag is éllovassá tette hazánkat, ha nem jött volna a hazugságra épülő kormányváltás, első lett volna a belépésben. Azóta régen euróval fizetnénk, nem gyengítette volna meg az országot ilyen súlyos mértékben a világválság. Nem lett volna szükség a Világbanki és Európai Unió hitelekre, hogy az ország megmeneküljön a fizetőképtelenségtől. Az ország már recseg-roppog az adósság terhe alatt. Az állam normális működését jelentősen veszélyezteti, helyenként el is lehetetleníti az adósságszolgálat. Nem jut pénz másra csak a kamatok fizetésére.

A szocialistabarát média, pedig elvakítja az embereket, eltereli a figyelmüket. A feladatuk annyi, hogy az emberek ne arról beszéljenek, hogy milyen dilettánsan vezeti az országot a szocialista hatalom, hanem rágódjanak mű dolgokon, és főleg gyűlöljék nagyon az MSZP politikai ellenzékét a Fidesz-t. Az MSZP közeli sajtó, tehát bűnrészes az eladósítás miatti következmények eltusolásában, az emberek védekező reflexeinek elaltatásában.

Nincsen sok választás, azért nincsen, mert elkürtük. Nem kicsit, nagyon. Európában ilyen böszmeséget még ország nem csinált, mint amit mi csináltunk.

Meg lehet magyarázni. Nyilvánvalóan végig hazudtuk az utolsó másfél, két évet. Teljesen világos volt, hogy amit mondunk, az nem igaz. Annyival vagyunk túl az ország lehetőségein, hogy azt nem tudtuk korábban elképzelni, hogy azt a Magyar Szocialista Párt és a liberálisok kormányzása azt valaha is megteszi. És közben egyébként nem csináltunk semmit négy évig. Semmit. Nem tudtok mondani olyan jelentős kormányzati intézkedést, amire büszkéek lehetünk, azon túl, hogy a szarból visszahoztuk a kormányzást a végére. Semmit. Ha el kell számolnunk az országnak, hogy mit csináltunk négy év alatt, akkor mit mondunk?” – kérdezte Gyurcsány Őszödön.

„A beszéd nyíltta tette a morális válságot, és ezt még tovább erősítette a parlamenti többség, a bizalmi szavazással” – mondta Sólyom László, köztársasági elnök.

Az MSZP az országnak sok kárt tett, tesz, melyet maga Gyurcsány is beismert, de Gyurcsány Ferenc, Bajnai Gordon és kormánya egyetlen kínálkozó lehetőséget sem hagyott ki, saját vagyonuk gyarapítására és a közvagyon, megcsoportosítására.

Oszkó Péter pénzügyminiszter egyik cégének fő profilja az adóelkerülés oktatása, off-shore cégek létrehozása. Az off-shore cégekről tudni kell, hogy alapvetően Kft-k, amelyeket külföldön jegyveznek be, méghozzá olyan országokban, ahol az adózás is jóval kedvezőbb, mint hazánkban. Ilyen off-shore cégek hálózata mentén aztán könnyű óriási gazdasági haszonra szert tenni.

Simor András jegybank elnöknek is ilyen cégben van 800 milliója. Azt ígérte nyár végére haza hozza és Magyarországon fizet adót, de még most sem tette meg, de nem csak azzal okoz tetemes anyagi kárt, hogy nem itthon adózik, de szinte mérhetetlen az, hogy a befektetőket elriasztja. Hiszen

ki hozna ide tőkét, ha még maga a Nemzeti Bank elnöke sem bízik a magyar pénzpiacban, a magyar gazdaságban, amit Ő maga is irányít.

Ha nem lett volna MSZP, nem lett volna az a gyűlölködésre, megosztásra épített kampány okozta gyalázatos eredménye a 2004. december 5-i népszavazásnak. Amikor a magyarnak magyar megtagadására buzdított, itt is a hazugságra épített az MSZP, mint mindig. Elbizonytalanította a magyarokat, az anyaországi magyarokat, mert így hívtak bennünket addig: Anyaország. Micsoda égbekiáltó fájdalmat okoztunk, mert még hittek az emberek az MSZP-nek, elhitték Gyurcsány Ferenc hazugságát, hogy 23 millió román fogja hazánkat elárasztani. Elveszik a munkánkat, kenyerünket. Micsoda szegyenkezés volt szembenézni a határon túli magyarokkal, ezek után. Azóta nem mondják, hogy Anyaország. Remélem szívükben azért még így érzik!

Az igazság mindig győz, azóta Románia is EU tag lett, most legálisan jöhetnek a 23 millió román állampolgár, hol vannak?

Ha nem lett volna MSZP, nem lennének „kakaóbiztos” óvodai számítógépeink, darabja egy millió forintért. Nem lett volna milliárdokért digitális tábla, de nem zártak volna be több száz iskolát. Nem süllyedt volna az oktatás színvonala, lehetne osztályozni a gyerekeket. A nem tanulókat, másokat hátráltatókat, mily szörnyűség, megbuktatni, kicsapni. Nem kerültek volna kétszer annyiba az autópálya építések, mint Horvátországban. Nem lett volna síkvidéki alagutunk, viaduktunk, több tíz milliárdért

Ha nem lett volna MSZP, akkor 2006. október 23-án a forradalom ötvenedik évfordulóját ünneplő békés tömeget nem verhetette volna agyba-főbe, lőhetne volna ki több ember szemét Nem kardlappozhatták volna a símaszkos, azonosító nélküli rendőrök. Nem „magyarkodna”, aki nemzeti zászlót visz. A rendőrök nem taposhatnák nemzeti jelképünket.

Ha nem lett volna MSZP, lehet, valószínűleg nem lenne szlovák nyelvtörvény, ami a saját szülőföldjén megtiltja a magya-

roknak, hogy anyanyelvükön beszéljenek.

Szerencsére nem csak MSZP van, lesz megoldás, melyet a Fidesz képvisel.

“Számomra a szlovákiai nyelvtörvény kérdése a szabadság kérdése.” – mondta Orbán Viktor.

A Fidesz elnöke szavai szerint, ha pártja jövőre megnyeri a választásokat, akkor hozzáfog a Kárpát-medencei magyarok közös jövőjének megtervezéséhez és új alapokra helyezi a magyar-szlovák viszonyt. A magyar kisebbségek problémáinak alapvető okának Magyarország tekintélyének csökkenését nevezte.

A polgári párt elnöke 2009. október 23-án elmondta, bárhol jár az országban egy dolog közös, az elkerülhetetlen változástól mindenkinek józan megoldásokat vár. A szélsőségek csak szembefordítják egymással az embereket. Összefogást és egységet a józan ész képes teremteni. A szélsőség rombol, amikor pénzügyi diktátumok alá veti az életünket, amikor kormányoz, amikor költségvetést eszközöl az Országgyűlésben – tette hozzá.

Új diplomásaink

Örömmel gratulálunk Istváni Beátának...

...és Sütő Editnek, a Polgári Kör tagjainak diplomaszerezésük alkalmából. A képek az augusztus 20-i községi ünnepen, a diplomások köszöntése alkalmából készültek.

(folytatás a 4. oldalról... *Hadizenet*)

zod rám, úgy veszem, hogy megszaladtál... Akkor aztán megrakatom a szekereket a hordók nagyjaival.

Két katona őrésre áll, kettő az utcasorban, faluszélben portyázik. Étesetek, abrakoljatok! – fordult a szekerek felé, – Tyúkióknai kár se essék, amíg az árnyék nyugatról keletre hosszúságot nem vált.

Az örök a helyükre állak, két vitéz portyára indult, a lovaknak enniök adtak. Ricsey hadnagy tért-fordult, nézelődött a gazdaság körül: rakott kasok, csépeletlen asztagok, tele pajták, istállók. Hej, ha mind az ilyen vagyonból híven áldoznának... De másként folyának magyaroknak dolgai!... Öreg hársfa árnyékába telepedett. Gondolkozott a sorsnak méltatlan játékain.

Azonban az egyik portyázó vitéz nagy léhvel dobant eléje, és jelentette: a menyecske páncélos köntösben, harcra szerelt lovon el-kivágtatott a faluból, neki az erdőnek. Úgy tudják, néhány falu jobbágyai kaszálnak, gyűjtene az erdő tisztásain, hadakozásra alkalmas, erős, fogas népek. Nyilván azoknak fölcitására ugratott el a menyecske.

A hadnagy egyszer megnézte a jegenyefa árnyékát: bőven megütötte a mértéket. Parancsolt a vitézeknek.

– Az örök a helyükön maradnak, a portyázók tovább nyargalásznak, a többiek a bor dolgát igazítják. Úgy rendezték, hogy minél több hordó fölférjen a szekerekre...

Az öreg kulcsárral kinyitatták a pincét, s a hordókat egymás után csákyázták föl a szekerekre.

– Mondja meg kegyelmed a nemzetes asszonynak, hogy kevesebb is beérhette volna...

– Még magatok is megmondhatjátok – köhintett jelentősen a kulcsár. – Sok alkalmas ciher s lappangó berek van Dés városáig.

A rakott szekerek nyikorogva hajtottak ki az útra. A hadnagy – akármilyen bátorsággal volt is egyébiránt – megtette a katonaregulát. Egy potyázó balra, a Szamos berkei felé, egy jobbra, a sűrűbb erdő felé, egy pedig az úton előljáróképpen. A többiek a szekerek körül. Karabély, párpisztoly, szablya, fokos csatára készen.

Szép csöndesen haladtak a dési torony irányában. Felhőtlen délután volt, ropogós szárazság. A bacai hágóhoz közeledtek. A falu lent lapul meg a gödörben, csak a portyázók láthattak beléje.

Egyszer az előljáró vészjelt adott a csapatnak. Már látszott is a jelzés oka: sűrű füstfelhő gomolygott föl a faluból. A menyecske hadának a lármafüstje? A hadnagy csatára osztotta a vitézeket, nekiugratott a falunak. Két kis ház égett, két jobbágy élet-szer... Az égő házak tájékaról síró gyerekek, sivalkodó vének szaladtak a vitézek elé.

– Mentsétek meg falunkat, jó vitéz uraim! – esekedett egy ősz öregember. – Mindenünk odavész, ha meg nem áll itt a veszedelem...

A hadnagy gyors pillantást vetett a környékre. Az égő házak közelében asztagok, szénakazlak, azokon túl szalmával, náddal fedett kicsiny zsellérházak. Középen a zsindellyel héjazott öreg templom. Kész martalékai a repülő szikráknak.

– Hol van a víz, amivel oltáshoz láthatnánk? – kérdezte az öregembertől.

– Vízünk bizony nincs kézügyben! – felelt az öreg. – Ilyen szárazság idején a Szamosról szoktuk a vizet hordani.

– Messze van ide a Szamos folyása? – Jó fél óra jövet-menet... De hisz addig a kazlak is lángot vetnek...

Ricsey tért-fordult, nézte a tüzet, nézte a kazlakat, kémlő pillantásokat vetett a Szamos felé. Egyszer fölillant az arca, a katonák felé fordult. – Szaladjatok a szekerekhez, hajtsanak ide lóhalálba! – adta ki a parancsot. S parancsolt a népek is: csebreket, kártyusokat, vedreket hordjanak a tűzhöz.

A boroszekerek megérkeztek, a hadnagy az égő házak mellé állította őket. – Verjétek be a hordók tetejét! – Kiáltott a vitézeknek.

Egykettőre hatalmas lékek támadtak a hordókon a fokosok nyomán. – Ragadjatok csebreket, kártyust, s hordton-hordjátok a bort a tűzre!

Ömlött a bor égő gerendára, füstölgő fedélre, hulló zsarátnokra. Füstfelhők kavargtak, bor illata szálldosott a levegőben. Serényen forgolódtak a vitézek, a hordók egymás után ürültek ki.

Csakhamar hamvába holt a tűz! Az üszköket szét-hányták, végigöntözgették. Bor? Alig maradt annyi a hordók fenekén, hogy szomjukat olthassák a nagy verejtékezés után. No, ezzel elkészültünk! – törölte meg homlokát a hadnagy. – Szedjétek össze holmitokat, indulunk...

A hadnagy előreugratott. Micsoda látvány! Az erdő alján rengeteg nép, kaszás, baltás férfiak... Fölugráltak, amint a hadnagy feléjük közeledett, alázatosan emelték le kalapjukat. A sokaságból kivált Erzsébet asszony, s a hadnagy felé közeledett. Kezében gyönyörű bokréta cserfagallyakból, mezei virágokból.

– Hadnagy úr, fogadja el! – nyújtotta Ricseynek a bokkrétát. – Ezeknek a szegény embereknek a nevében...

Mit jelent ez? – kérdezte a hadnagy álmélkodva. – Amonnan a dombtetőről végignéztük, hogy mit műveltek kegyelmeitek. A tűzoltást... a bor feláldozását! – magyarázta a menyecske rajongó pirulással.

– Hát nem állják utunkat? Nem rontanak reánk?

– Ezek? Nézze, milyen szívbeli hódolattal tekintenek kegyelmedre. Kurucok lettek ezek ebben az órában mind egy szálig... a kegyelmed hívei!

Ricsey hadnagy kis ideig hallgatott, nézte a sokaságot, rejtett pillantásokat vetett a menyecske rózsás arcára... – Voltaképpen nagybaj ez számunkra, szép húgom! – mondta elkomolyodva. – Most aztán miből fogunk élni? Ha ezek közt sem szedhetünk zsákmányt!...

– S ha ezután önként fogjuk adni – szeretetből? – Ami például a bort illeti, meg is fordulhatnak, van még a pincémben bőven a kegyelmeitek számára!...

(A szerző, Gyallay Pap Domokos az erdélyi Bencéden született 1880-ban, 1970-ben Budapesten halt meg. A közölt írás a Kuruc novellák című művéből származik.)

Közreadta: id. Olgyay György

A JÖVŐ EMBEREI

Nem akarom sokáig kétségben tartani a kedves olvasót az ügyben, hogy írásom címében kikre gondolok. A szocialistákra, pontosabban a Magyar Szocialista Párt vezetőire, irányítóira.

Igen, ők a jövő emberei. Még mielőtt valaki gyorsan elkezdené lapozgatni és megnézni a kezében tartott újság címlapját – hátha rosszul emlékszik, melyik lapot tartja a kezében – gyorsan kifejtem, miért mondom, mire alapozom ezt.

Beszélhetnének a múltról is – volna bőven mit mondaniuk – de ez kényes téma, hiszen szembe kellene nézniük a gyökereikkel, a Kádár-rendszerrel, 56 eltírásával, a kivégzésekkel, majd a puha diktatúra nemzetnyomorító posványával, de szembe kellene nézni a közelmúlttal is, azzal, ahogy idáig jutott az ország (Őszödön sem került kibontásra az igazság minden részlete, és a hallgatók azóta sem tisztázták a személyes felelősségüket).

A múlt tehát kényes téma, borítsa hát diszkrét lepel. Nem is igen hallani erre vonatkozó megnyilatkozásokat tőlük, s ha igen azok rendszerint elkenő-elkendőző szövegek, amelyek közös felelősséget emlegetnek. Lendvai Ildikó néhány évvel ezelőtt rezzenéstelen arccal belemondta a mikrofonba, hogy a bajokért (az akkoriakért) azok az állami alkalmazottak és nyugdíjasok is felelősek, akik felvették a 100 napos programban biztosított többlettuttatásokat. A bajokért tehát mindenki felelős úgy általában. Egyébként sem jó semmire a magyaros múltba révedés, előre kell tekinteni. – mondják.

Tekintsünk előre, jöjjön akkor a jelen. Ezt már jobban szeretik, mert itt már van hivatkozás. Az IMF elégedett, az Európai Bizottság támogatja, nemzetközi elemző üdvözölték...

Hogy mit? A megtett intézkedéseket. Amelyekre miért volt szükség? Mert voltak szíves ezt az országot súlyos válság-

ba juttatni (már majdnem azt írtam, hogy kormányozni, de ezt azért a teljesítményükre nem akasztanám rá, lejáratja a fogalmat).

Válság van, de tudják a kiutat és vállalják a kilábaláshoz szükséges lépések megtételét, mert ez az ország érdeke. Az, hogy erről az ország mit gondol, az őket szemernyit sem érdekli, mert ott a fontos válságkezelés, nincs idő mással foglalkozni. Ki kell tartani, majd ez meghozza az eredményt.

És itt elérkeztünk a jövőbe. Mert a jövő az persze nagy-szerű eseményeket hordoz, 2-3 év múlva már mindenki érezni fogja a javulást.

Bajnai Gordon miniszterelnök pontosan erről beszélt a Közgazdasági Egyetemen tartott előadásában. Fél év alatt úgy helyre tették a dolgainkat, hogy 2011-12-ben mindenki minket fog irigyelni. Ugyan Európa már szerényen most is növekszik, mi még mindig lefelé haladunk, 2010-ben sem lesz ez másként, de a jövő az megfordítja a tendenciákat. Van azonban egy fontos feltétel, nem szabad letérni a megkezdett útról, nincs más megoldás. S, ha valaki mást mond, mást ígér, az felelőtlen, mert eljuttassa mindazokat az eredményeket, amit verejtékkel és áldozattal már elértünk.

Óhatatlanul Bacsó Péter Tanú című filmjének főideológusa jut ilyenkor az eszembe. Virág elvtárs mondja ezt Pelikán Józsefnek, a gátőrnek, aki időnként elbizonytalanodik: „Aki mibennünk nem bíz, az önmagában sem bíz. Aki mibennünk nem bíz, az mi fényes jövőnkben sem bíz, s aki a mi boldog, fényes jövőnkben nem bíz, az áruló!”

A jövő emberei is azt kívánják, hogy bízzunk a jövőben.

Mit tehet ehhez hozzá egy szerény halandó: egyszer ez a jövő már elkezdődhetne. Már a jelenben. Kezdje már el valaki! Valaki, aki nemcsak elkezdeni, de folytatni is tudja.

A Polgári Kör közgyűlése

2009. november 15-én dr. Perneczky Jánost a Kör elnökének, Molnár Jánosnét alelnöknek és dr. Kárpáti Lászlót titkárnak újraválasztotta a közgyűlés.

